

Arrest

nr. 42 576 van 29 april 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid,
thans de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 3 maart 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 24 juli 2009 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 18 februari 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 maart 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MANDELBLAT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, dient op 21 juni 2004 een aanvraag in tot vestiging als echtgenoot van een burger van de Unie. De echtgenote van verzoeker heeft de Portugese nationaliteit.

Op 29 december 2004 wordt verzoeker gemachtigd tot vestiging.

Op 26 juni 2007 wordt de echtscheiding uitgesproken tussen verzoeker en zijn Portugese echtgenote.

Op 23 september 2007 treedt verzoeker in het huwelijk met X. van Indiase nationaliteit. X. dient een aanvraag in voor een visum gezinshereniging.

Op 11 februari 2009 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Bij vonnis van de correctionele rechtbank te Leper van 19 maart 2009 wordt verzoeker veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie maanden met uitstel gedurende drie jaar en een geldboete van 100 euro wegens het gebruik van valse stukken (vals werkgeversattest of valse arbeidsovereenkomst en valse buitenlandse huwelijksakte) na het aangaan van een schijnhuwelijk om op bedrieglijke wijze een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen.

Op 24 juli 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing.

“In uitvoering van artikel 57 (1) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van S., M.

*geboren te K., op (in) (...)1970
van India nationaliteit.*

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing :

Artikel 42 septies: De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen hebben gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor de erkenning van dit recht.

De betrokkene en zijn Portugese echtgenote hebben op 17/06/2005 verblijfsrecht aangevraagd op basis van een Portugese huwelijksakte en een werkgeversattest tussen de firma BMK en de Portugese echtgenote.

De rechtbank van eerste aanleg te Leper veroordeelt de betrokkene op 19/03/2009 (vonnis 239) voor 3 maanden gevangenis met uitstel gedurende 3 jaar en een geldboete van 100 euro, te verhogen met 45 opdecimen en alzo gebracht op 550 euro of een vervangende gevangenisstraf van 1 maand. De feiten van de veroordeling zijn tweërlei. Enerzijds is hij veroordeeld voor het aangaan van een schijnhuwelijk teneinde op bedrieglijke wijze een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen. Anderzijds is hij veroordeeld voor het gebruik van een vals werkgeversattest of valse arbeidsovereenkomst op een Belgisch gemeentehuis of stadhuis teneinde op bedrieglijke wijze een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen.

Zowel uit het vonnis en uit de tenlasteleggingen waarvoor hij veroordeeld werd, blijkt dat de betrokkene bewust de Belgische autoriteiten heeft misleid ten einde een verblijfsvergunning te bekomen. Zo werkt de Portugese echtgenote in de zaak van een van de andere veroordeelde beklaagden uit het vonnis, was een van de getuigen van het huwelijk ook een van de veroordeelde beklaagden uit het vonnis. Ook kon hij geen enkel elementaire toelichting geven bij de persoonlijke gegevens van zijn echtgenote.”

Ten opzichte van verzoekers huidige echtgenote wordt op 23 juli 2009 een beslissing tot weigering van verblijf genomen met bevel om het grondgebied te verlaten.

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie inzake de vordering tot schorsing te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van art. 2 van het BW en art. 62 van de wet van 15/12/80 (materiële motiveringsplicht).

III. UITEENZETTING DER MIDDEL

Art 2 BW luidt als volgt:

De wet beschikt alleen voor het toekomstende; zij heeft geen terugwerkende kracht.

De feiten tot aanleiding van het vonnis gewezen door de rechtbank van eerste aanleg te Leper hebben betrekking op feiten gepleegd op 20/10/2004, namelijk het gebruik van een valse werkgeversattest enerzijds en het gebruik van een akte van schijnhuwelijk in Lagos/Portugal voltrokken op 04/02/2004.

Betrokkene werd hiervoor verhoord volgens pv van verhoor dd. 13/11/2007 door de gerechtelijke politie te Leper.

Tegenpartij meent deze feiten te moeten sanctioneren door zich te beroepen op art. 42 7° van de wet van 15/12/1980 zoals gewijzigd door de wet van 25/04/2007, in voege op 01/06/2008.

Welnu, deze wettelijke beschikking, art. 42 7° van de wet van 25/04/2007, kan bezwaarlijk toegepast worden voor eerdere feiten die dateren van het jaar 2004, zonder het principe van verbod van retroactiviteit van de wet te schenden zoals bepaald door art. 2 BW.

Bijgevolg, heeft tegenpartij het verbod van terugwerkende kracht van de wet miskend door toepassing gemaakt te hebben van art. 42 7° van de wet van 25/04/2007, voor feiten gepleegd in 2004.

Aldus heeft tegenpartij, door geen rekening gehouden te hebben met het verbod van terugwerkende kracht van de wet, haar materieel motivatieplicht eveneens kennelijk miskend."

3.2. In de nota repliceert verwerende partij dat verzoeker niet aantoont op welke wijze de bestreden beslissing een schending zou uitmaken van artikel 2 van het Burgerlijk Wetboek.

De gemachtigde van de minister nam geheel terecht een beslissing op grond van artikel 42septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit artikel bepaalt dat een einde kan worden gesteld aan het verblijf van een familielid van een burger van de Unie indien deze valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor de erkenning van dit recht.

Nu blijkt dat verzoeker op 11 februari 2009 in het bezit werd gesteld van een F kaart op grond van een schijnhuwelijk, dient te worden vastgesteld dat verzoekers verblijfsrecht kan worden beëindigd, dit geheel overeenkomstig artikel 42septies van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden, de vage en ongestaafde beweringen missen feitelijke grondslag en kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

Verwerende partij verwijst naar vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waaruit blijkt dat hij zich bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet in de plaats van het bestuur kan stellen. Verwerende partij zet tevens uiteen dat de bestreden beslissing genoegzaam met redenen is omkleed aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag wordt vermeld. Deze vermeldingen laten verzoeker toe om kennis te hebben van de gronden op basis waarvan zijn verblijfsrecht wordt beëindigd en zorgen ervoor dat het doel is bereikt dat wordt beoogd door de formele motiveringplicht. De motieven van de bestreden beslissing volstaan opdat zou komen vast te staan dat de gemachtigde van de minister geenszins op kennelijk onredelijke wijze tot zijn beslissing is gekomen.

Verwerende partij merkt op dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing niet betwist. De gemachtigde van de minister kan zowel tijdens de eerste twee jaar als tijdens het derde jaar een einde maken aan het verblijfsrecht van verzoeker. Verzoeker werd op 11 februari 2009 in het bezit gesteld van een F kaart op grond van zijn huwelijk met een Portugese echtgenote. Thans staat vast dat dit huwelijk een schijnhuwelijk betreft en dat verzoeker op grond van een valse buitenlandse huwelijksakte en een vals werkgeversattest een verblijfsrecht heeft verkregen. De uiteenzetting van verzoeker kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.3. Verzoeker voert de schending aan van het verbod van retroactiviteit, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 42septies van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijfsrecht van een burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt of fraude gepleegd hebben of andere onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht."

De bestreden beslissing is gesteund op dit wetsartikel. Verzoeker meent echter dat dit artikel niet kan worden toegepast omdat het in werking is getreden op 1 juni 2008 terwijl de feiten waarop de beslissing steunt dateren van 2004 en dat een wet niet retroactief kan worden toegepast.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing pas werd genomen nadat in een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Leper van 19 maart 2009 werd vastgesteld dat verzoeker gebruik had gemaakt van valse stukken (vals werkgeversattest of valse arbeidsovereenkomst en valse buitenlandse huwelijksakte) na het aangaan van een schijnhuwelijk om op bedrieglijke wijze een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen en hiervoor werd veroordeeld.

Ongeacht van wanneer de feiten dateren, stelt de Raad vast dat de veroordeling wegens het gebruik van valse stukken dateert van 19 maart 2009, op dat moment was artikel 42septies van de Vreemdelingenwet reeds in werking getreden. Verzoeker kan dus niet met goed gevolg invoeren dat *in casu* een wet retroactief werd toegepast, nu de veroordeling van verzoeker dateert van na de inwerkingtreding van deze wetsbepaling.

Bovendien wijst de Raad erop dat fraude door middel van het gebruik van valse stukken ook vóór de inwerkingtreding van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet gevolgen had voor het verblijfsrecht van de vreemdeling en dat het Europees Hof van Justitie in 1992 oordeelde dat de lidstaten bevoegd zijn om maatregelen te nemen tegen wetsontduiking en misbruik van het gemeenschapsrecht (HvJ 7 juli 1992, 370/90, Singh, punt 24).

Verzoeker kan *in casu* niet met goed gevolg invoeren dat een wetsbepaling retroactief werd toegepast.

De schending van de materiële motiveringplicht kan evenmin worden aangenomen.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat verzoeker niet betwist dat hij gebruik heeft gemaakt van valse stukken om op bedrieglijke wijze een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen en de feitelijke motieven van de bestreden beslissing geenszins aanvecht.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET